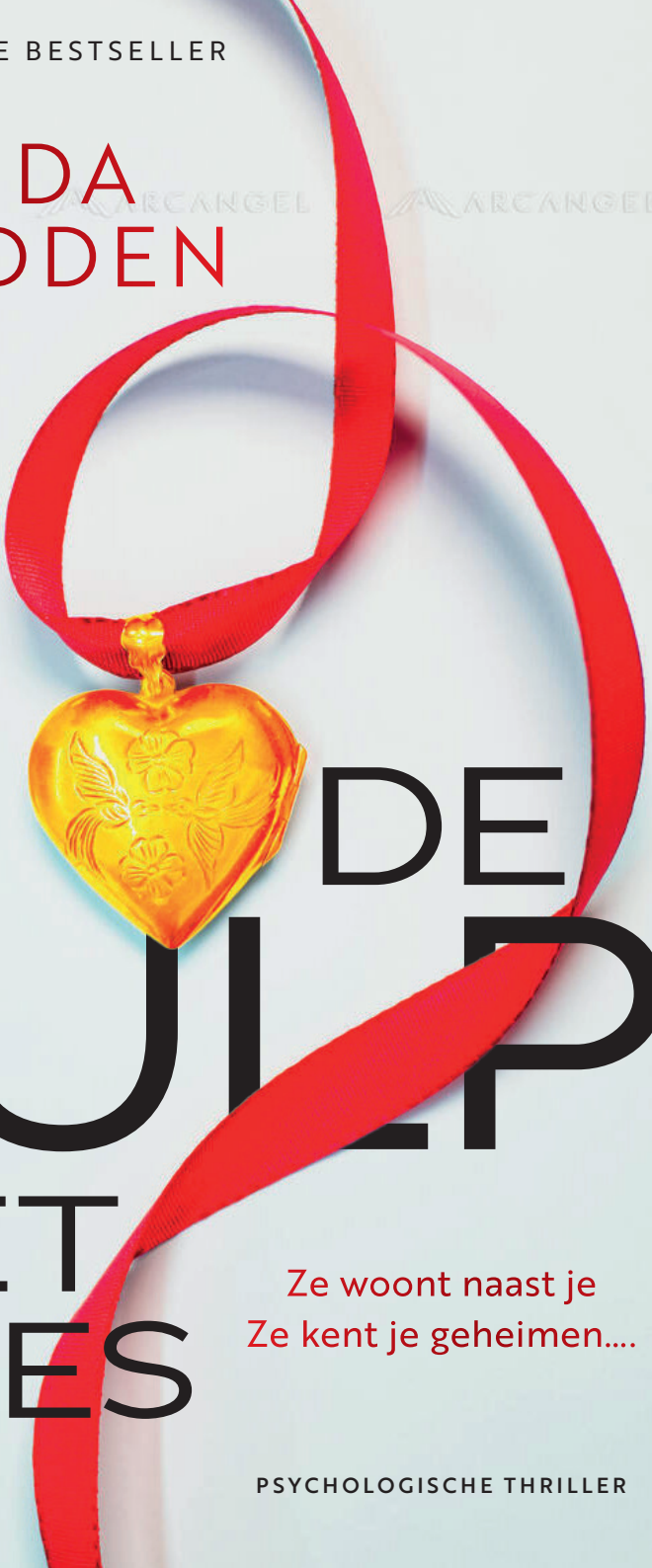

INTERNATIONALE BESTSELLER

FREIDA
MCFADDEN

DE
HUIJ
LP

ZIET
ALLES

Ze woont naast je
Ze kent je geheimen...

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Freida McFadden

De hulp ziet alles

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520915 (paperback)
ISBN 9789032520946 (e-book)
ISBN 9789032520953 (audioboek)
NUR 332
© 2024 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Housemaid Is Watching*
Vertaling Marie-Louise van Dongen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

Voor mijn gezin

PROLOOG

Er is overal bloed.

Ik heb nog nooit zoveel bloed gezien. Het crèmekleurige vloerkleed is ermee doordrenkt. Het trekt in de vloerplanken vlakbij en de poten van de eiken salontafel zijn ermee bespat. Volmaakt ovalen druppels zijn op de zitting van de lichte leren bank terechtgekomen en riviertjes van bloed druipen langs de albasten muur omlaag.

Er komt geen eind aan. Zou ik, als ik goed genoeg keek, zelfs bloedspatten vinden op de auto in de garage? Op de gras-prietjes van het gazon? In de supermarkt aan de andere kant van de stad?

Nog erger, mijn handen zitten onder het bloed.

Wat een bende. Ook al heb ik niet veel tijd, ik sta te popelen om alles schoon te maken. Ik heb geleerd dat je vlekken, vooral in het tapijt, eruit moet halen voordat ze opdrogen. Anders blijf je ze altijd zien.

Jammer genoeg zal het geen verschil maken voor het lijkt dat pal in het midden van de plas bloed ligt, hoe hard ik ook schrob.

Ik beoordeel de situatie. Oké, dit is niet goed. Dat mijn vingerafdrukken in het huis te vinden zijn, zal niemand vreemd vinden. Maar het rood onder mijn nagels en in de lijnen van mijn handpalmen is minder gemakkelijk te verklaren. De donker verkleurende vlek op de voorkant van mijn shirt is niet iets

wat ik met een schouderophalen kan afdoen. Ik zit diep in de problemen.

Als iemand me betrapt.

Ik inspecteer mijn handen en weeg de voor- en nadelen van ofwel het bloed eraf wassen, ofwel meteen maken dat ik hier wegkom tegen elkaar af. Als ik mijn handen was, verspil ik kostbare tijd en riskeer ik gepakt te worden. Als ik onmiddellijk vertrek, loop ik naar buiten met mijn handen onder het bloed en besmeur ik daarmee alles wat ik aanraak.

Dan gaat de bel.

Het geklingel galmt door het huis. Roerloos blijf ik staan, te bang om zelfs maar adem te halen.

‘Hallo?’ roept een bekende stem.

Ga alsjeblieft weg. Alsjeblieft.

Het is stil in huis. Degene die voor de deur staat zal beseffen dat er niemand thuis is en besluiten om een andere keer terug te komen. Dat moet gewoon. Anders is het met me gedaan.

De bel gaat opnieuw.

Ga weg. Ga alsjeblieft weg.

Ik heb niets met bidden, maar nu zou ik zomaar op mijn knieën willen vallen. Tenminste, als mijn knieën dan niet onder het bloed kwamen te zitten.

Ze moet wel aannemen dat er niemand thuis is. Niemand belt meer dan twee keer aan. Maar net als ik denk dat ik mogelijk uit de gevarenzone ben, rammelt de deurknop. En dan draait hij om.

O nee! De deur zit niet op slot. Over ongeveer vijf seconden komt degene die heeft aangebeld binnen. Ze zal de woonkamer in lopen. En dan ziet ze...

Dit.

Het besluit is genomen. Ik moet het op een lopen zetten. Er

is geen tijd om mijn handen te wassen. Er is geen tijd om me druk te maken om de bloederige voetsporen die ik misschien achterlaat. Ik moet hier weg.

Ik hoop maar dat niemand ontdekt wat ik heb gedaan.

DEEL I

1

MILLIE

DRIE MAANDEN EERDER

Ik hou van dit huis.

Ik hou van alles erop en eraan. Van de reusachtige voortuin en de zelfs nog reusachtigere achtertuin (ook al beginnen ze allebei bruin te verkleuren). Ik vind het heerlijk dat de woonkamer zo groot is dat er meer meubelstukken in passen dan alleen een bankje en een televisie. Ik ben dol op de grote ramen met het weidse uitzicht op de buurt. Een buurt die ligt in een van de beste steden om je kinderen in groot te brengen, las ik laatst in een tijdschrift.

En wat ik het fijnst van alles vind, is dat het van mij is. Locust Street 14 is helemaal van mij. Nou ja, over dertig jaar dan, als de hypotheek is afgelost. Wat heb ik toch een geluk, denk ik de hele tijd terwijl ik met mijn vingers over de muur van onze nieuwe woonkamer strijk. Ik ga er met mijn gezicht dichterbij naartoe om het gloednieuwe bloemetjesbehang te bewonderen.

‘Mam staat het huis weer te zoenen!’ gilt een stem achter me.

Ik stap vlug achteruit, weg van de muur, hoewel het nu ook weer niet zo is dat mijn zoon van negen me met een geheime geliefde heeft betrappt. Ik schaam me niet voor mijn liefde voor dit huis. Sterker nog, ik zou die het liefst van de daken schreeu-

wen. (We hebben een geweldig dak. Ik hóú van dit huis.)

‘Moet jij niet gaan uitpakken?’ vraag ik.

Nico’s dozen met spullen en zijn meubels zijn allemaal in zijn slaapkamer gezet, dus zou hij aan het uitpakken moeten zijn. In plaats daarvan laat hij steeds opnieuw een honkbal tegen de muur stuiteren, mijn prachtige, gebloemde muur. We wonen nog geen vijf minuten in dit huis en hij is al vastbesloten het te slopen. Dat zie ik aan zijn donkerbruine ogen.

Niet dat ik niet onvoorstelbaar veel van mijn zoon hou. In het hypothetische geval dat ik zou moeten kiezen tussen Nico’s leven en dit huis, zou ik natuurlijk voor Nico gaan. Geen twijfel over mogelijk.

Ik wil alleen maar zeggen dat hij als hij het waagt schade toe te brengen aan dit huis, huisarrest krijgt tot hij zo oud is dat hij zich moet scheren.

‘Ik pak morgen wel uit,’ zegt hij. Dat is zijn opvatting over het algemeen, dat alles morgen wel gedaan kan worden.

‘Of nu?’ stel ik voor.

Hij gooit de bal in de lucht. Het ding scheert rakelings langs het plafond. Als we ook maar iets van waarde in dit huis hadden staan, zou ik nu een hartaanval krijgen. ‘Later,’ houdt hij vol.

Nooit, dus.

Ik kijk langs de trap naar boven. Ja, we hebben een trap! Een echte trap. Hij kraakt weliswaar bij elke stap en als je je te stevig vasthoudt aan de leuning, heb je kans dat die eraf valt. Maar we hebben een trap, die leidt naar een compleet andere verdieping van het huis.

Het is wel duidelijk dat ik veel te lang in New York heb gewoond. Na wat er de vorige keer is gebeurd toen ik hier woonde, aarzelde ik om terug te keren naar Long Island. Maar dat is bijna twintig jaar geleden. In het verre verleden.

‘Ada?’ roep ik naar boven. ‘Ada, wil je naar beneden komen?’

Een paar tellen later steekt mijn elfjarige dochter haar hoofd om de hoek van het trappenhuis zodat ik haar dikke, golvende zwarte haar en diepdonkere ogen boven me zie. Haar ogen hebben dezelfde kleur als die van Nico. Die hebben ze geërfd van hun vader. Sinds we aangekomen zijn, is Ada ongetwijfeld bezig geweest met het uitpakken van haar spullen, in tegenstelling tot haar broer. Ze doet het heel goed op school. Ze is zo’n leerling die uit zichzelf haar huiswerk maakt, een week voordat het ingeleverd moet worden.

‘Ada,’ zeg ik, ‘ben je klaar met uitpakken?’

‘Zo goed als.’ Dat is geen verrassing.

‘Zou je Nico willen helpen zijn spullen uit te pakken?’

Ada knikt zonder aarzelen. ‘Tuurlijk. Kom op, Nico.’

Nico ziet onmiddellijk zijn kans schoon om zijn zus al het werk te laten doen. ‘Oké!’ gaat hij vrolijk akkoord.

Hij houdt eindelijk op me de stuipen op het lijf te jagen met zijn honkbal en racet met twee treden tegelijk de trap op om achter Ada aan naar zijn kamer te gaan. Ik wil nog zeggen dat ze hem niet al het werk uit handen moet nemen, maar dat is een hopeloze missie. Zelf heb ik zo’n zestig dozen uit te pakken, dus ik vind alles best. Zolang het maar gedaan wordt.

We hebben ontzettend veel geluk gehad dat we dit huis konden krijgen. Een keer of zes hebben we een bod uitgebracht in buurten die niet eens konden tippen aan deze, en elke keer werden we overboden. Ik dacht dat we geen schijn van kans hadden om deze aparte, voormalige boerderijwoning op de kop te tikken. Vooral omdat er zulke goede openbare scholen in de buurt zijn. Ik huilde bijna van blijdschap toen de makelaar belde om te zeggen dat het huis van ons was. Voor tien procent onder de vraagprijs!

Een hogere macht moet hebben besloten dat we wel wat geluk verdienden.

Ik gluur even uit het raam aan de voorkant naar de verhuiswagen die voor het huis geparkeerd staat. We wonen in een doodlopend straatje waaraan nog twee huizen liggen en in dat aan de overkant zie ik een silhouet voor het raam. Mijn nieuwe buurman of -vrouw, neem ik aan. Ik hoop dat we aardige burens hebben.

Vanuit de vrachtwagen komt een dreunend geluid en ik ruk de voordeur open om te zien wat er aan de hand is. Ik hol naar buiten, net op tijd om mijn man uit de laadruimte te zien komen, gevolgd door een van zijn vrienden die wilden helpen verhuizen. Ik was van plan om een verhuisbedrijf in te huren, maar hij hield vol dat hij het zelf kon met de hulp van zijn vrienden. En ik moet toegeven, we hebben elke cent die we kunnen uitsparen hard nodig om de hypotheek te betalen. Al ging er dan tien procent van de vraagprijs af, ons droomhuis was niet goedkoop.

Mijn man houdt het ene uiteinde van de bank omhoog. Zijn T-shirt plakt aan zijn lijf van het zweet. Ik hou mijn hart vast, want hij is boven de veertig en een verrekte rug kan hij echt niet gebruiken. Toen we de verhuizing aan het regelen waren, heb ik tegen hem gezegd dat ik me daar zorgen over maakte. Maar hij reageerde alsof hij nog nooit zoiets onzinnigs had gehoord, al verrek ikzelf om de andere week mijn rug. En niet door banken op te tillen. Ik hoef maar te niezen en het is weer zover.

‘Wil je alsjeblieft voorzichtig zijn, Enzo?’ vraag ik.

Grijnzend kijkt hij naar me op en ik smelt. Is dat normaal? Krijgen andere vrouwen die meer dan elf jaar getrouwd zijn ook nog steeds af en toe knikkende knieën als ze naar hun man kijken?

Nee? Ben ik de enige?

Ik bedoel, het gebeurt niet elke minuut. Maar mijn god, hij blaast me nog steeds van mijn sokken. Het komt natuurlijk ook doordat hij op de een of andere manier elk jaar sexyer lijkt te worden. (Terwijl ik gewoon een jaar ouder word.)

‘Ik ben voorzichtig,’ zegt hij. ‘Bovendien, deze bank? Die is hartstikke licht! Hij weegt haast niks.’

Dat levert hem een geërgerde blik op van de man die het andere uiteinde van de bank vasthoudt. Maar toegegeven, het is niet bepaald een oerdegelijk meubelstuk. We hebben hem bij IKEA gekocht, wat een stap vooruit is vergeleken bij onze vorige bank. Die hadden we van de stoep opgeraapt. Enzo was altijd van mening dat de beste meubels van de stoep voor ons appartement kwamen.

Sindsdien zijn we iets volwassener geworden. Hoop ik.

Terwijl Enzo en zijn vriend de bank ons mooie nieuwe huis binnendragen, kijk ik weer naar het huis aan de overkant. Locust Street 13. Er staat nog steeds iemand voor het raam naar me te staren. Het is donker daarbinnen, dus kan ik niet veel zien, maar dat silhouet is er nog.

Iemand houdt ons in de gaten.

Maar daar is niets onheilspellends aan. De mensen in dat huis zijn onze nieuwe burens en natuurlijk zijn ze nieuwsgierig naar ons. Als ik vroeger een verhuiscwagen bij ons voor het flatgebouw zag staan, keek ik altijd uit het raam om te zien wie de nieuwe bewoners waren. Enzo lachte dan en zei dat ik me beter kon gaan voorstellen in plaats van te blijven kijken.

Dat is het verschil tussen hem en mij.

Nou ja, niet het enige verschil.

In een poging mijn manieren te veranderen en vriendelijk te zijn, zoals mijn man, steek ik mijn hand op en zwaai naar

het silhouet. Ik kan mijn nieuwe buur op Locust Street 13 net zo goed even groeten.

Maar degene die voor het raam staat, zwaait niet terug. In plaats daarvan klappen de jaloezieën dicht en is het silhouet verdwenen.

Welkom in de buurt.

Enzo draagt de laatste dozen het huis in, terwijl ik buiten op ons schrale gazon blijf staan om nog even niet te hoeven uitpakken. Ondertussen fantaseer ik over hoe het gazon eruit zal zien nadat mijn man er nieuw leven in heeft geblazen. Enzo is een genie als het op gazons aankomt. Zo hebben we elkaar ook min of meer leren kennen. Dit gazon lijkt een verloren zaak met die bruine plekken en brokkelige ondergrond. Maar over een jaar hebben we het mooiste gazon van de straat, dat weet ik gewoon.

Ik sta nog te dagdromen, als de deur van het huis direct naast het onze, Locust Street 12, openzwaait. Een vrouw met een in laagjes geknipt, karamelkleurig bobkapsel komt naar buiten in een nauwsluitende witte bloes en een rood rokje. Eronder draagt ze schoenen met puntige hoge hakken die eruitzien alsof je er iemands ogen mee uit zou kunnen steken. (Waarom denk ik altijd aan zulke dingen?)

In tegenstelling tot de buur aan de overkant lijkt zij heel aardig. Ze steekt enthousiast haar hand op en loopt over het klinkerpaadje tussen onze huizen.

‘Hallo!’ roept ze uitbundig. ‘Geweldig om eindelijk kennis te maken met onze nieuwe burens! Ik ben Suzette Lowell.’

Ik neem haar gemanicuurde hand in de mijne en word beloond met een voor een vrouw indrukwekkend pijnlijke handdruk. ‘Millie Accardi,’ zeg ik.

‘Leuk je te ontmoeten, Millie,’ zegt ze. ‘Je zult het vast heerlijk vinden om hier te wonen.’

‘Dat vind ik al,’ zeg ik eerlijk. ‘Dit is een fantastisch huis.’

‘O, dat is het zeker.’ Suzette beweegt haar hoofd op en neer. ‘Het heeft een tijd leeggestaan, want weet je, zo’n klein huis is lastig te verkopen. Maar ik wist gewoon dat het juiste gezin zou komen opdagen.’

Klein? Beledigt ze nu ons dierbare huis? ‘Nou, ik ben er dol op.’

‘O ja. Het is ontzettend knus, vind je niet? En...’ Ze laat haar blik over het hier en daar afgebrokkelde stoepje voor onze voordeur gaan. Enzo heeft beloofd dat hij het zal repareren. Het is een van de vele klusjes die we nog zullen moeten doen. ‘Rustiek. Héél rustiek.’

Oké, ze beledigt ons huis, geen twijfel over mogelijk.

Maar het kan me niet schelen. Ik ben nog steeds weg van het huis. Het maakt mij niet uit wat een of andere omhooggevallen buurvrouw ervan vindt.

‘En, werk jij, Millie?’ vraagt Suzette, haar blauwgroene ogen op mijn gezicht gericht.

‘Ik ben maatschappelijk werker,’ zeg ik met een zweem van trots. Al doe ik het nu al heel wat jaren, ik ben nog steeds trots op mijn werk. Ja, het kan afmattend zijn, hartverscheurend, en het salaris is niet om over naar huis te schrijven. Toch hou ik ervan. ‘En jij?’

‘Ik ben vastgoedmakelaar,’ antwoordt ze met net zoveel trots. Aha, dat verklaart waarom ze ons huis beledigde in vastgoedjargon. ‘De huizenprijzen rijzen de pan uit op dit moment.’

Nou, dat klopt. Ik denk aan het feit dat Suzette niet betrokken was bij de verkoop van dit huis. Als ze vastgoedmakelaar is, waarom wilden haar vorige burens dan niet dat zij hun huis zou verkopen?

Enzo komt uit de vrachtwagen met nog meer dozen in zijn armen. Zijn T-shirt zit nog steeds tegen zijn borst geplakt en zijn zwarte haar is vochtig. Ik herinner me dat ik een van die dozen vol heb gedaan met boeken en bang was dat hij te zwaar zou zijn. En nu draagt hij niet alleen die doos, maar heeft hij er nog een bovenop gezet. Mijn rug doet al zeer als ik alleen al naar hem kijk.

Suzette kijkt ook naar hem. Ze volgt hem met haar ogen van de verhuishwagen naar de voordeur. Om haar mond verschijnt een glimlach. ‘Die verhuizer van jullie is echt een lekker ding,’ merkt ze op.

‘Eigenlijk,’ zeg ik, ‘is dat mijn man.’

Ze kijkt me verbijsterd aan. Zo te zien heeft ze een hogere dunk van hem dan van het huis. ‘Echt waar?’

‘Uhu.’ Enzo heeft de dozen in de woonkamer gedeponereerd en komt naar buiten om er nog meer te halen. Waar haalt hij de energie vandaan? Voordat hij bij de vrachtwagen is, sein ik naar hem dat hij naar ons toe moet komen. ‘Enzo, dit is onze nieuwe buurvrouw, Suzette.’

Suzette trekt vlug haar bloes recht en stopt een lok van haar karamelkleurige haar achter haar oor. Ik geloof zeker dat ze zichzelf, als het had gekund, vlug zou hebben bekeken in een make-upspiegeltje en haar lipstick zou hebben bijgewerkt. Maar daar is geen tijd voor.

‘Hallo!’ zegt ze dweperig met uitgestoken hand. ‘Heel leuk je te ontmoeten! Enzo, toch?’

Hij neemt haar hand in de zijne en werpt haar een brede lach toe, waarbij de rimpeltjes om zijn ogen zich verdiepen. ‘Ja, ik ben Enzo. En jij bent Suzette?’

Ze giechelt en knikt geestdriftig. Haar reactie is een beetje overdreven, maar eerlijk is eerlijk: hij laat zich ook van zijn

charmantste kant zien. Mijn man woont al twintig jaar in dit land en als we gewoon aan tafel met elkaar praten, is zijn accent betrekkelijk licht. Maar als hij charmant wil zijn, doet hij er een schepje bovenop zodat het lijkt of hij hier nog maar pas is.

‘Jullie zullen het hier zonder meer fantastisch vinden,’ verzekert Suzette ons. ‘Dit is een heerlijk rustig straatje.’

‘We vinden het al fantastisch,’ zeg ik.

‘En jullie huisje is zo schattig,’ zegt ze. Een creatieve manier om opnieuw te benadrukken dat ons huis aanzienlijk kleiner is dan het hare. ‘Het is perfect voor jullie en jullie kinderen, vooral met nog een kleintje onderweg.’

Terwijl ze dat zegt, kijkt ze veelbetekenend naar mijn buik, die pertinent géén kleintjes bevat. Er hebben daar al negen jaar geen kleintjes meer in gezeten.

Het ergste van alles is dat Enzo meteen mijn kant op kijkt. Even zie ik een sprankje blijdschap in zijn ogen, al weet hij heel goed dat mijn eierstokken zijn afgebonden tijdens de spoedkeizersnede bij Nico’s geboorte. Ik kijk naar mijn buik en zie dat mijn shirt inderdaad onflatteus opbolt. Ik voel me prompt ellendig.

‘Ik ben niet zwanger,’ zeg ik, zowel om Suzette te informeren als mijn man, want dat is kennelijk ook geen overbodige luxe.

Suzette slaat haar hand voor haar rood gestifte lippen. ‘O, jeetje, het spijt me verschrikkelijk! Ik nam gewoon aan –’

‘Het geeft niet,’ onderbreek ik haar voordat ze het nog erger maakt. Eerlijk, ik ben blij met mijn lichaam. Toen ik in de twintig was, had ik helemaal geen figuur. Nu kan ik eindelijk pronken met een paar vrouwelijke rondingen en volgens mij geniet mijn man daar ook van.

Desondanks gaat dit shirt de vuilnisbak in.

‘We hebben twee kinderen.’ Enzo slaat zijn arm om mijn

schouders, zich duidelijk niet bewust van Suzettes beledigende bijbedoeling. ‘Een zoon, Nico, en een dochter, Ada.’

Enzo is apetrots op onze kinderen. Hij is een geweldige vader en hij zou er best nog een stuk of vijf hebben gewild, als de geboorte van onze zoon me niet bijna het leven had gekost. We hadden dolgraag willen adopteren of pleegkinderen willen opnemen, maar gezien mijn verleden was dat uitgesloten.

‘Heb jij kinderen, Suzette?’ vraag ik.

Met een uitdrukking vol afschuw op haar gezicht schudt ze haar hoofd. ‘Absoluut niet. Ik ben geen moederlijk type. Mijn echtgenoot, Jonathan, en ik zijn met z’n tweeën. We zijn heel gelukkig kinderloos.’

Mooi, ze heeft zelf een echtgenoot. Dan heeft ze niets te zoeken bij de mijne.

‘Maar tegenover jullie woont een jongetje,’ zegt ze. ‘Hij zit in groep vijf van de basisschool.’

‘Nico zit ook in groep vijf,’ zegt Enzo enthousiast. ‘Misschien kunnen we ze met elkaar kennis laten maken, leuk toch?’

Omdat we gingen verhuizen, moesten we de kinderen midden in het jaar van school halen. Neem van mij aan, het laatste wat je wil is twee basisschoolkinderen halverwege maart uit hun groep wegrukken. Ik werd verteerd door schuldgevoel, maar we konden ons niet veroorloven om tot het eind van het schooljaar zowel de hypotheek als de huur te betalen. Dus hadden we geen keus.

Nico, extravert als zijn vader, leek er geen moeite mee te hebben. Hij zag het waarschijnlijk als een leuk avontuur: een klas vol nieuwe kinderen om indruk op te maken met zijn fratsen. Ada nam het nieuws rustig op, maar later vond ik haar huilend in haar kamer. Ze vond het verschrikkelijk dat ze haar twee beste vriendinnen moest achterlaten. Ik hoop dat ze tegen de

herfst allebei hun plekje hebben gevonden en dat het trauma van de verhuizing dan een vage herinnering zal zijn.

‘Je kunt proberen kennis te maken met de vrouw die daar woont.’ Suzette haalt haar schouders op. ‘Maar die, Janice heet ze, is niet erg vriendelijk. Ze komt praktisch alleen haar huis uit om haar zoon naar de bushalte te brengen. Ik zie haar vooral als ze voor het raam staat om de straat in de gaten te houden. Het is een ontzettende bemoeial.’

‘O,’ zeg ik, terwijl ik me afvraag hoe Janice zo’n bemoeial kan zijn als ze nooit haar huis uit komt.

Ik kijk over de rijweg naar Locust 13. De ramen zijn allemaal donker, ondanks het feit dat het midden op de dag is en de mensen die daar wonen thuis lijken te zijn.

‘Als ik jullie was zou ik goede jaloezieën voor de ramen hangen,’ zegt Suzette. ‘Want ze kan zo bij jullie binnenkijken.’

Enzo en ik draaien tegelijkertijd ons hoofd in de richting van ons nieuwe huis, want ineens beseffen we dat er nog helemaal geen jaloezieën of gordijnen voor de ramen hangen. Hoe is het mogelijk dat we daar niet aan hebben gedacht? Niemand heeft tegen ons gezegd dat we jaloezieën moesten kopen! Waar we tot nu toe hebben gewoond, hingen die er altijd al.

‘Ik zorg wel voor jaloezieën,’ fluistert Enzo in mijn oor.

‘Dank je.’

Zo te zien maakt Suzette zich nogal vrolijk over onze nalatigheid. ‘Heeft jullie makelaar niet gezegd dat je jaloezieën moest kopen?’

‘Blijkbaar niet,’ mompel ik.

Ik neem aan dat Suzette bedoelt dat ze ons daar zeker op zou hebben gewezen als zij onze makelaar was geweest. Maar daar is het een beetje te laat voor. Voorlopig moeten we het zonder raambekleding doen.

‘Ik kan jullie een uitstekend bedrijf aanbevelen voor het monteren van jaloezieën in jullie huis,’ zegt ze. ‘Vorig jaar hebben ze dat bij ons gedaan. Ze hebben prachtige lamellen van honingraatstof opgehangen op de begane grond en de eerste verdieping. En op de zolder van die leuke rolgordijnen.’

Ik heb geen flauw idee wat zo iets kost. Veel meer dan wat wij te besteden hebben in elk geval.

‘Nee, dank je,’ zegt Enzo. ‘Ik kan het prima zelf.’

Ze knipoogt naar hem. ‘Ja, dat wil ik wel geloven.’

Wat is dit? Ik krijg er zo langzamerhand genoeg van dat die vrouw voor mijn neus met mijn man staat te flirten. Niet dat andere vrouwen dat niet doen, maar alsjeblieft zeg, we zijn buren. Kan het niet iets fijngervoeliger? Het liefst zou ik er iets van zeggen, maar we wonen hier nog maar net. Ik kan maar beter niet meteen de eerste de beste tegen me in het harnas jagen.

‘Luister,’ zegt ze, ‘ik wilde jullie graag te eten vragen. Jullie twee natuurlijk en... de kinderen mogen ook meekomen.’ Ze lijkt er niet erg op gebrand om onze kinderen in huis te halen. En dan weet ze nog niet eens dat Nico de neiging heeft om als hij nog geen vijf minuten ergens binnen is, iets kostbaars te breken.

‘Tuurlijk, gezellig,’ zegt Enzo.

‘Fantastisch!’ Ze kijkt stralend naar hem op. ‘Wat zeggen jullie van morgenavond? Jullie keuken zal dan nog wel niet klaar zijn voor gebruik, dus dat is weer een zorg minder.’

Enzo kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij heeft sociaal gezien een grenzeloze energie, maar ik ben veel meer op mezelf. Ik waardeer het dan ook zeer dat hij mij raadpleegt voordat hij de uitnodiging accepteert. Eerlijk gezegd verafschuw ik het idee om een avond met die vrouw te moeten doorbrengen. Ik vind haar een beetje al té. Maar aangezien we

hier komen wonen, zijn we denk ik wel verplicht om vriendschap te sluiten met de burens. Zo gaat dat normaal gesproken toch in een buitenwijk? En misschien valt ze mee als ik haar beter leer kennen.

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik. ‘Dat lijkt me heel leuk. We kennen haast nog niemand in Long Island.’

Suzette gooit lachend haar hoofd achterover, waarbij ze een rij parelwitte tanden laat zien. ‘O, Millie...’

Ik kijk Enzo aan. Hij haalt zijn schouders op. Kennelijk hebben we allebei geen idee wat er zo grappig is. ‘Wat?’

‘Je hebt geen idee hoe dat klinkt,’ zegt ze giechelend. ‘Niemand zegt “in Long Island”.’

‘O... O, nee?’

‘Nee!’ Ze schudt haar hoofd alsof ze zoveel onnozelmheid niet kan bevatten. ‘Het is óp Long Island. Je bent niet ín een eiland, dat klinkt ontzettend suf. Je bent óp een eiland.’

Enzo krabt in zijn donkere haar. Hij heeft trouwens nog helemaal geen grijze haren. Zonder mijn flesjes Wella zou ik praktisch helemaal grijs zijn. Dat is al zo sinds de geboorte van Nico. Enzo heeft alleen een paar grijze haren in zijn baard, als hij die laat staan. Maar toen ik hem daarop wees, zocht hij net zolang op zijn hoofd tot hij een enkele grijze haar vond om aan mij te laten zien. Alsof dat het er beter op zou maken!

‘Maar dat begrijp ik niet,’ zeg ik. ‘Moet je dan ook zeggen dat je óp Staten Island woont?’

De lach verdwijnt van haar gezicht. ‘Staten Island is een heel ander verhaal.’

Ik probeer Enzo’s blik te vangen, maar hij lijkt het hele gedoe wel amusant te vinden. ‘Nou, we vinden het fijn om hier óp Long Island te zijn, Suzette. En we kijken ernaar uit om bij jullie te komen eten morgenavond.’

‘Ik kan niet wachten,’ zegt ze.

Ik forceer een glimlach. ‘Moet ik soms iets meebrengen?’

‘O.’ Ze tikt met haar wijsvinger tegen haar kin. ‘Zou jij voor het dessert willen zorgen?’

Geweldig. Nu moet ik zien uit te zoeken wat voor dessert in vredesnaam aan Suzettes maatstaven zal voldoen. Met een doos Oreo’s kom ik denk ik niet weg. ‘Klinkt goed!’

Terwijl Suzette met klikkende hakken terugloopt over het pad naar haar huis, knaagt er iets in mijn binnenste. Ik was zo opgetogen toen we dit huis kochten. Na heel lang in kleine appartementjes gepropt te hebben gezeten, had ik eindelijk mijn droomhuis.

Maar nu vraag ik me voor het eerst af of onze verhuizing hiernaartoe geen enorme vergissing is geweest.